Die Geisblattlaub. Ein Sommerabend

Повита листям альтанка. Вечір.
Ми край віконця удвох сиділи.
На небі місяць весело сходив, —
Ми ж, як два привиди, там майоріли.

Дванадцять літ вже відтоді збігло,
Як ми востаннє отак сиділи.
Колишня іскра і вогник з неї
Тим часом згасли і перетліли.

Сидів я мовчки. Але дівчина
Роздмухать попіл все намагалась —
Той давній попіл мого кохання,
Та жодна іскра вже не займалась.

"Лихі думки я перемагала, —
Тягла так далі, все без упину, —
Хиткі мої вже ставали сили..."
Робив при тому я глупу міну.

Коли ж вертав я, то поуз мене
Дерева в сяйві неслись, мигтіли,
Мов ті примари. Щось голосило...
Я ж і примари хутко летіли.

Відень, 1895р.